

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 117/10
30.06.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Анђелке Станковић, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Мирјане Ивић, чланова већа, саветника Врховног касационог суда Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету окривљеног М.Б, због кривичног дела недавање издржавања из члана 119. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз.1027/09 од 02.02.2010. године, подигнутом против правноснажних решења Првог општинског суда у Београду Ки.бр.1737/09 (Кв.бр.1249/09) од 02.09.2009. године и Окружног суда у Београду Кж.бр.3268/09 од 30.09.2009. године, у седници већа одржаној дана 30. јуна 2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз.1027/09 од 02.02.2010. године, подигнут против правноснажних решења Првог општинског суда у Београду Ки.бр.1737/09 (Кв.бр.1249/09) од 02.09.2009. године и Окружног суда у Београду Кж.бр.3268/09 од 30.09.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Први општински суд у Београду, решењем Ки.бр.1737/09 (Кв.бр.1249/09) од 02.09.2009. године, према окривљеном М.Б, у ставу један, укинуо је притвор одређен решењем истражног судије Првог општинског суда у Београду Ки.бр.1391/03 од 17.11.2003. године по ком окривљени до дана доношења овог решења, није лишен слободе, а у ставу два према окривљеном М.Б. је наређено повлачење потернице расписане по наредби истражног судије Првог општинског суда у Београду Ки.бр.1391/03 од 17.11.2003. године.

Окружни суд у Београду решењем Кж.бр.3268/09 од 30.09.2009. године одбио је као неосновану жалбу Првог општинског јавног тужиоца у Београду изјављену против решења Првог општинског суда у Београду Кв.бр.1249/09 – Ки.бр.1737/09 од 02.09.2009. године.

Републички јавни тужилац Србије, подигао је захтев за заштиту законитости Ктз.1027/09 од 02.02.2010. године против решења Првог општинског суда у Београду Ки.бр.1391/03 – Кв.бр.858/9 од 10.06.2009. године, Ки.бр.1737/09 – Кв.бр.984/09 од 01.07.2009. године, Ки.бр.1737/09 – Кв.бр.1249/09 од 02.09.2009. године и решења Окружног суда у Београду Кж.бр.3268/09 од 30.09.2009. године због повреде кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 2. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, с предлогом да Врховни касациони суд утврди да је у наведеним решењима повређен закон у корист окривљеног М.Б.

Врховни касациони суд је поступио у смислу члана 422. став 3. ЗКП и у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, окривљеног М.Б, коме позив није могао бити уручен на адреси из списка предмета, размотрио списе предмета са правноснажним решењима па је, по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У поднетом захтеву се наводи да је првостепеним решењем Ки.бр.1737/09 – Кв.бр.1249/09 од 02.09.2009. године, којим је осумњиченом М.Б. укинут притвор, јер су престали разлози због којих је исти био одређен, и да је у смислу одредаба члана 95. став 1. тачка 6. и члана 96. став 6. ОКЗ наступила застарелост кривичног гоњења, првостепени суд учинио повреду кривичног закона из члана 369. тачка 2. ЗКП, јер је кривично дело недавање издржавања из члана 119. став 1. КЗ РС трајно кривично дело, код кога се као време извршења дела сматра све време док траје противправно стање проузроковано тим делом, па се рокови наступања застарелости кривичног гоњења нису могли рачунати на начин како је то учинио првостепени суд у оспореном решењу.

Врховни касациони суд налази, насупрот наводима из захтева, да кривично дело недавање издржавања из члана 119. став 1. КЗ РС није трајно кривично дело, већ је свршено самим пропуштањем да се да издржавање, како је одређено поравнањем (у конкретном случају) тј. судском одлуком, и да се евентуално понављањем радњи извршења према истом лицу, сваком новом радњом остварује ново кривично дело, у ком случају се ради о продуженом кривичном делу, из чега је првостепени суд извео правилан закључак о наступању застарелости кривичног гоњења осумњиченог за радње тог кривичног дела, до подношења предлога за поједине истражне радње, а тиме и о разлозима који оправдавају укидање притвора према осумњиченом.

Наиме, како из списка предмета произилази, против осумњиченог М.Б. је, због основане сумње да је извршио кривично дело недавање издржавања из члана 119. став 1. КЗ РС, недавањем издржавања малолетном детету, после 28.12.2001. године (као дана закључења судског поравнања), предложено предузимање одређених истражних радњи дана 17.06.2003. године (када је у јуну месецу 2003. године окривљени последњи пут пропустио да плати издржавање тј. учинио последњу радњу извршења кривичног дела), па узимајући у обзир да је од 17.06.2003. године, прошло више од четири године, а код чињенице да је за предметно кривично дело прописана казна затвора до једне године, и по налажењу Врховног касационог суда у смислу члана 95. став 1. тачка 6. и члана 96. став 6. ОКЗ, је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, а у вези с тим су престали и разлози због којих је притвор одређен, са којих разлога је правилно првостепени суд притвор, као меру обезбеђења за несметано вођење кривичног поступка, према осумњиченом укинуо, чиме није повредио кривични закон у корист окривљеног из члана 369. тачка 2. ЗКП (тада тачка 3), због чега су наводи захтева оцењени неоснованим.

У поднетом захтеву се указује да је првостепени суд својим решењем повредио одредбу члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, тиме што је дао нејасне и противречне разлоге о овим одлучним чињеницама, с обзиром да се против осумњиченог водио скраћени кривични поступак у коме опис кривичног дела може бити садржан у оптужном предлогу, уколико би до њега дошло, а не и у поднетом предлогу за предузимање одређених истражних радњи.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд имао у виду да је против осумњиченог поднет предлог за предузимање истражних радњи у смислу раније важећег члана 435. став 1. ЗКП, да оптужни предлог није поднет, па је правилно на основу овог акта ценио период у коме осумњичени није давао издржавање малолетном детету, (дакле није узео евентуалне будуће радње о којима нема података у списима) а потом у односу на тај период и време застарелости кривичног гоњења предметног кривичног дела, и у вези с тим и околности које оправдавају одлуку суда о укидању притвора, у смислу раније важећег члана 141. став 3. ЗКП, о чему је дао јасне и непротивречне разлоге, због чега су наводи захтева оцењени као неосновани.

У захтеву се истиче да другостепени суд није ценио наводе из изјављене жалбе о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка и повреди кривичног закона, те да је на овај начин повређен кривични закон на штету окривљеног.

Насупрот томе, Врховни касациони суд налази да је другостепени суд ценио све истакнуте наводе изјављене жалбе и дао непротивречне разлоге о томе зашто прихвата као правилну одлуку првостепеног суда, и разлоге за укидање притвора као мере обезбеђења присуства окривљеног у циљу несметаног вођења кривичног поступка, па на тај начин нису учињене повреде кривичног закона на штету окривљеног, због чега су наводи захтева оцењени неоснованим.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену повреде закона у осталим решењима донетим од стране првостепеног суда, против којих је захтев подигнут, већ се ограничио на оцену истакнутих повреда закона само у односу на правноснажна решења, а у смислу одредбе члана 419. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 425. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Мирјана Пузовић, с.р.

Анђелка Станковић, с.р.